

[Madsen-Mygdal.]

Naar det ærede Medlem saa hævdede, at vi kan ikke her i Landet undvære Afleveringspligten, maa han mene, at der maa være ganske særlige Forhold til Stede her. Alle andre Lande kan undvære den. Den findes der ikke. Jeg har spurgt om det mange Gange og spørger igen: Hvad er det da for særlige Grunde, der nødvendiggør, at vi her i Landet har denne Afleveringspligt, naar den ikke findes i noget andet Land?

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen rettede saa det Spørgsmaal til mig, hvad jeg mente med Tilpasning. Jeg tror ogsaa, den højtærede Statsminister og nu den højtærede Finansminister har spurgt mig derom, og jeg lagde ogsaa Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller udfoldede en vis Iver for at faa at vide, hvad der menes med Tilpasning. Jeg tør vel for det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Vedkommende tage det som et Udtryk for, at det ærede Medlem og det Parti, han repræsenterer, ikke ønsker denne Tilpasning, ikke ønsker en Nedsættelse af de offentlige Udgifter i Forhold til Befolkningens Indtægtsmuligheder, for naar de ikke ved, hvad Tilpasning er, ikke ved, hvordan den skal foretages, eller om den overhovedet kan foretages, maa de vel have omtrent samme Standpunkt som de to Regeringspartier, at de er Modstandere af Tilpasning. Jeg ved nu ikke, hvorfra denne Iver, denne Spørgelyst kommer. Jeg har ikke Indtryk af, at den egentlig kommer af Interesse for Sagen. Det er ikke, fordi man ønsker at gaa den Vej. Jeg skønner ikke, at det er det, der er det drivende Moment for disse Spørgsmaal. Hvis det var det, vilde man ikke have afvist de Forslag, som vi i alt Fald paa enkelte vigtige Omraader har stillet i saa Henseende. Men, som jeg sagde før, en Tilpasning som den, der kræves i Øjeblikket — og det er en Tilpasning, som jeg tror, de Herrer inden ret længe vil komme til at forstaa —, den kan man ikke snakke eller diskutere sig fra. Den er af en saadan Beskaffenhed, at den aldeles ikke, som man stadig har Lyst til at paastaa, gaar ud paa det at nedsætte de sociale Udgifter eller Lønningerne. Ja selvfølgelig, de er ikke undtagne, men det er *samlige* Udgifter, som der overhovedet er Mulighed for at regulere, der skal reguleres i Forhold til Nationens Indkomstmuligheder. Jeg kan henvise til den Besvarelse, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard for nogen Tid siden gav her fra Talerstolen, men jeg kan i øvrigt føje til, at der jo nu er vedtaget paa

et bestemt Omraade, for bestemte Budgetters Vedkommende, nemlig Militærbudgetterne, en Nedsættelse af Udgifterne. Det Løfte, jeg paa mit Partis Vegne aflagde her i Efteraaret, det har vi holdt, som vi plejer at holde vore Løfter; vi har fremsat et Forslag i Landstinget, og dette Forslag er gennemført.

Se, den Nedsættelse, der er sket her, udgør ca. 15 pCt. af de samlede Udgifter. Militærbudgetterne er jo Gang paa Gang blevet nedsat — de blev i 1922 i Sammenligning med 1909-Budgetterne nedsat med ca. 25 pCt., og nu er de atter nedsat, med 15 pCt. —, paa samme Tid er saa at sige alle Statsbudgetter, og navnlig de kommunale Budgetter, forøget mange Gange, de allerfleste er i de 20 Aar forøget til det 3—4-dobbelte, visse af dem til det 5-dobbelte. Hvis den højtærede Finansminister og Regeringen i det hele taget interesserer sig for Spørgsmaalet, vil jeg rette den Opfordring til Finansministeren, at han gaar ind for at tage — ja, blot disse 15 pCt., hvad der jo ikke skulde være urimeligt, paa Budgetter, der stadig er steget, medens der her er Tale om Budgetter, der Gang paa Gang er nedsat. Hvis vi fik 15 pCt.s Nedsættelse ikke blot paa Statens Budgetter, for det forslaar ikke, men ogsaa paa de kommunale Budgetter, betyder det dog i vort lille Land et Beløb paa op imod 100 Mill. Kr. om Aaret; det er da i hvert Tilfælde en Begyndelse. Ingen kan i dette Øjeblik sige, hvor langt en saadan Tilpasning skal føres, men, som jeg har sagt før: den skal føres saa vidt, at vi naar den økonomiske Ligevægt, den Tilstand, da der er Ligevægt mellem de Skattebyrder, der lægges paa Befolkningen, og Befolkningens Evne til at bære dem.

Jeg vil i det hele taget sige til dem, der spørger saa ivrigt her, at de tager fuldstændig fejl af Situationen, hvis de tror, det er et Spørgsmaal, man kan diskutere sig fra. Forholdene er af den Beskaffenhed, at Tilpasning simpelt hen er blevet en Nødvendighed. Man kan ikke saadan sige, at saa store skal Udgifterne være, det er nødvendigt; det kan ikke nytte, man kommer og siger: Der kan ingen Nedsættelser finde Sted — for hvis det kræves, hvis der overhovedet ikke er Mulighed for i det lange Løb at dække disse Udgifter, saa er Nedsættelser en Nødvendighed, og selvfølgelig kan vi gøre det her i Landet, som man nu gør det i andre Lande. Det er ikke Tilpasning, der er umulig, det umulige er i Virkeligheden at fortsætte den økonomiske Politik, Regeringen har ført i de 1½ Aar, siden den Krise, som vi nu kender i dens